

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Výtvarná tvorba se zaměřením na vzdělávání

BAKALÁŘSKÁ DIPLOMOVÁ PRÁCE

Jak jde ňoča do světa

Jméno a příjmení studenta: Kamila Jochymková

Jméno a příjmení vedoucího práce: Doc. Vladimír Havlík

Olomouc 2011

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury. Souhlasím, aby práce byla uložena na Univerzitě Palackého v Olomouci v knihovně pedagogické fakulty a sloužila ke studijním účelům.

V Olomouci dne:

.....

podpis

Poděkování:

Děkuji doc. Vladimíru Havlíkovi za cenné rady a vedení bakalářské práce, paní Ditě Špalkové za ochotu a vstřícnost při vazbě knihy a Adéle Šimové za technické rady při práci s videem.

OBSAH:

ÚVOD	5
1. Část první – KNIHA	6
1.1. Noča – počátek příběhu	6
1.1.1. Příběh jako místo setkání	7
1.1.2. Animační etuda	9
1.2. Procesualita mého pojetí	10
1.2.1. Klíčový zážitek	13
1.2.2. Hledání formy, krize v tématu	13
1.2.3. Východisko	14
1.3. Kresebný deník jako autorská kniha	16
1.3.1. Konceptuální aspekt autorské knihy	18
1.4. Řemeslný postup vazby knihy	18
1.5. Inspirace a paralely	19
1.5.1. Stanislav Diviš	19
1.5.2. Kateřina Šedá	22
2. Část druhá – VIDEO	25
2.1. Video – záznam prožitkového rituálu	25
2.2. Inspirace a paralely	26
ZÁVĚR	30
SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	31
Přílohy	32
Nočové pohádky	32
Kresebný deník – obrazová dokumentace	42

ÚVOD:

Moje bakalářská práce vychází z osobní zkušenosti a je inspirována světem dětské imaginace, zprostředkované skrze příběh a kresbu. Ústředním motivem a průvodcem příběhu jsou noče – bytosti, vymyšlené třemi děvčaty ve věku 5 a 6 let, které se mnou asi po tři roky tyto pohádky sdílely.

Mým původním záměrem bylo navázat na naše společné tvořivé období nyní, kdy je jim 15 a 16 let. Zamýšlela jsem se nad podtitulem *Vývoj dětské imaginace a kreativity jako zdroj tvůrčí a pedagogické inspirace*.

Moje pojetí se však v průběhu práce změnilo. Namísto zkoumání vývoje jsem si skrze tvůrčí krizi, jež vyústila ve výslednou katarzi, uvědomila, že skutečným středem zájmu by měla být moje osobní konfrontace s pocity nostalgie. Zaměřuji se tedy na sebe a přirozenou lidskou tendenci vracet se do minulosti.

Téma znovuprožívání silných okamžiků a snahy uchovávat je zpracovávám formou osobního kresebného deníku jako autorské knihy.

Přesáhnutí lpění na minulosti demonstruji ve videozáznamu, který zaznamenává akční prožitkový rituál. V něm zasahuji do kresebné reality, abych ji očistila.

Tato práce se nesnaží negovat, spíše procitňuje lidské přirozené vnímání času a to, jakým způsobem se k němu člověk vztahuje.

1. Část první - KNIHA

1.1. Noča – počátek příběhu

Příběh začíná před lety v kroměřížské čajovně Tilak, kde jsem pracovala. Tady jsem potkala tři zvláštní děvčátka – sestry Markétku (5 let) Terezku (6 let) a a jejich sestřenici Kamilku (6 let). Netušila jsem, jaké dobrodružství pro mne bude pozvání do jejich imaginárního světa a že příběhy, které se mnou sdílely, mne budou provázet ještě mnoho let poté. Společně jsme se setkávaly několikrát týdně asi po tři roky. Do čajovny přicházely dychtivé vytvářet a zachycovat další a další kapitoly, vypravovaly spěšně a zakreslovaly situace narychlo a jakoby nedbale, většinou obyčejnou propiskou – nejdůležitější bylo zaznamenat to, co JE. Každý kout čajovny v jejich přítomnosti zabydlovaly „noče“ – bytosti zrozené někde v prvních hlavonohých postavách, obživlé čtverce s vlastním jazykem a druhovým příslušenstvím. Čajové stolky se ztrácely pod nánosy papírů, tužek, nůžek, vosku a izolepy; na koberci se vinuly cestičky map, pláneků a modelů obydlí, různé pasti a zákoutí, které příchozí hosté museli opatrně překračovat. Stala jsem se vyvolenou zapisovatelkou jejich diktátů do kdejakého deníčku nebo na kus papíru. Pitvořila jsem se nočovou řečí a naslouchala popěvkům a znělkám, shromažďovala recepty a skici nočových divadel, až jsem se ve své pohádkové kariéře vypracovala k privilegovanému titulu Královna noča.

Nejednou jsem se v myšlenkách vracela k nočovým příběhům a hledala, jak jim dát ucelenou podobu, která by pro nás uchovala jejich svěží kouzlo a vzpomínku na společně prožitý čas. Myšlenka na knížku vždy ztroskotala na mé neschopnosti najít pro ni formu, která by byla přirozená a pravdivá. Několikrát jsem se krátce pokoušela o vlastní kresebné interpretace nočí, ale s žádnou jsem nebyla úplně spokojená. V první řadě je postavička natolik lapidární – že zkrátka opravdu „vypadá nejlépe“ načrtnuta dětskou rukou. Přesto, že jsem se

v posledních experimentech s ilustrací snažila zbavit estetizace už pouze pocitovou kresbou ňočí poslepu, nebylo to ono. Další otázkou pro mne byla míra vlastního zásahu do pohádek, zda a nakolik do nich začlenit vlastní příběh.

Nakonec vždy zůstalo u nejasného přání někdy v budoucnu se k ňočám vrátit.

1.1.1. Příběh jako místo setkání

V této kapitole se zamýšlím nad obecnější rovinou dětského výtvarného projevu.

Z hlediska psychologie je kresebný projev dítěte nezastupitelnou formou, kterou se vztahuje ke světu, o to významnější, když ještě není plně rozvinut verbální projev.

Dítě kreslí srdcem a kresbou vypráví – plocha papíru rozvíjí příběh podle jeho dosavadních zkušeností, důležité prvky jsou v řádu citové hierarchie proporčně nadsazeny.

V knize *Symbol v dětském výtvarném projevu* Hana Babyrádová popisuje význam kresebné činnosti takto: Grafický symbol je pro dítě nejpřirozenějším prostředkem **prezentace sebe sama ve světě** a zároveň **reprezentace jeho první zkušenosti se světem** již učiněné. Dítě se tedy na jedné straně prezentuje světu, hlásí se ke své jedinečnosti ve světě tím, že po sobě zanechává grafickou stopu, a na druhé straně tím, že svoji zkušenost reprezentuje, dává najevo, že chce se světem začít komunikovat.¹

Příběh může být tou nejpřirozenější formou ke komunikaci a setkání vnitřních světů.

Pohádka jako konkrétní místo umožňující sdílení napříč generacemi je ústředním motivem vztahu, který jsem skrze ňoče prožívala. Je zde přítomný princip identifikace – každý se může na

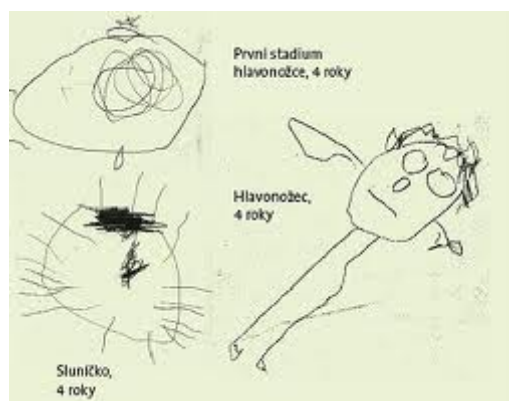
---

¹ Babyrádová, Hana, *Symbol v dětském výtvarném projevu*. Brno: Masarykova univerzita v Brně, 2004. s. 55

chvíli bytostně zapojit tím, že přijme některou z rolí daného příběhu, kterou pak „hraje“. (ňoča Do světa, Královna...)

S ilustrací - vyprávěním příběhů s obrazy - je příběh o to silnější, slovo dotváří obraz, obraz dotváří příběh – každý funguje zvlášť i jako samostatná výpověď, představy nabudou konkrétní formy a stanou se realitou a vizuálním kánonem. Ti, kteří sdílejí společný svět se musejí shodnout na konkrétních symbolech. (Každá z ňočí měla své jedinečné atributy, proporci, barvu a místo výskytu.) Symbol ozvláštňuje komunikaci a propůjčuje jí specificky lidský charakter.²

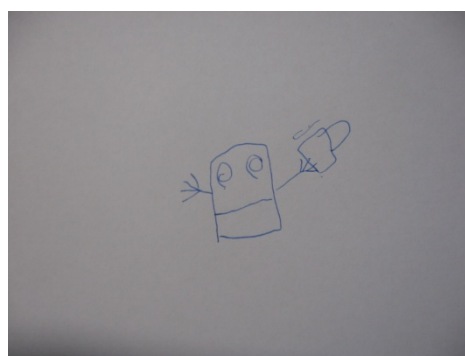
V příběhu ňočí byl základním kánonem jejich tvar – ňoča je čtverec s obličejem, rukama a nohama, který se vyvinul z kulatého tvaru dětského hlavonožce.

Obr 1. hlavonožec

Obr.2. Kulatá ňoča

Obr.3. Čtvercová ňoča

² Babyrádová, Hana, *Symbol v dětském výtvarném projevu*. Brno: Masarykova univerzita v Brně, 2004. s. 10

Hana Babyrádová uvádí, že symbol tvaru čtverce působí staticky a je symbolem pozemskosti.³

Ňoča jde do světa – ze světa představ a imaginace do světa pozemských forem.

1.1.2. Animační etuda

K tématu ňočí jsem si vyzkoušela práci s Movie Makerem v animační etudě s názvem *BUENAS ÑOČES – evoluce ňočového archetypu*. Zvolila jsem v ní 5 základních vývojových fází ňoče, jak byla děvčaty znázorňována v průběhu několika let v tomto pořadí:

1. nejstarší kulatá ňoča
2. pozdější čtvercová ňoča
3. hlavní postava ňoča Do světa s atributy kloboučku a ranečku s buchtou
4. Královna ňoča (moje postava)
5. Markétka – znázorněná jako ňočový autoportrét

Video je pojato jako postupné prolínání ňočí od nejstarší po nejsoučasnější. Zároveň si v něm pohrávám s proměnami atributů (buchtá, královské jablko, kříž, dárek...).

---

³ Babyrádová, Hana, *Symbol v dětském výtvarném projevu*. Brno: Masarykova univerzita v Brně, 2004. s. 60

Obr.4. Vývojové fáze ňoče

1.2. Procesualita mého pojetí

Téma, pracující s dětským výtvarným projevem a vztahem, založeným na sdílení skrze tvořivost, se mi jevilo jako vhodné pro bakalářskou práci oboru, který studuji. Na začátku tématu se zdálo přirozené uchopit jej jako srovnání vývoje období dětství a dospívání. Mým původním záměrem byl podtitul *„Vývoj dětské kreativity a imaginace jako zdroj tvůrčí a pedagogické inspirace“*.

Chtěla jsem s děvčaty znovu zintenzívnit stálý, ale občasný kontakt a prohloubit jej. Zajímalo mne, kam se dnes posunul jejich tvořivý náboj, který mne v našem vztahu vždy oslovoval. Co je pro ně v současné době aktuální, s čím se ztotožňují, jakým směrem se ubírají jejich koníčky, co je baví. Jakou formu by asi měla naše setkávání v proměnlivém a emotivním čase dospívání – kdybychom spolu mohly opět „něco vytvářet“ – co by to bylo? Jaké médium by volily?

Po letech korespondence krásných „papírových dopisů“ jsme plynule přešly k e-mailům a Skype, kde jsem objevovala podobu jejich současné „virtuální sebe prezentace“ – přezdívky, profilové fotky... Velmi brzy jsme si ujasnily, že naše příští setkávání bychom chtěly dokumentovat na fotkách a videu. Pro mé dosti netechnické založení a jistou těžkopádnost a nepružnost učení v této oblasti to bylo přirozenou výzvou. Byl to vhodný protipól k výrazu jejich vyjádření v dětství – adekvátní nynější době internetové generace.

Vzniklo pásmo krátkých videí, z nichž oceňuji zejména dokumentaci dvojího typu. Jsou to jednak pasáže, kde sestry na kameru předčítají v současném věku (15 a 16 let) pohádky, které mi diktovaly před deseti lety. Tato situace má pro mne velké napětí.

Obr.5. Čtení pohádek

Obr. 6. Čtení pohádek

Další zajímavý moment zachycuje jejich sebevyjádření formou orientálního tance a zpívané interpretace soudobé populární písně.

Obr.7. Orientální tanec

Obr.8. Zpěv

Nápadná vizuální extravagance vnáší do záběrů zvláštní atmosféru. Zůstává zde pouze náladou, nedořečeným náznakem, ilustrujícím složité období hledání vlastní identity.

Obr.9.

1.2.1. Hledání formy, krize v tématu

Přes obsáhlé množství výchozího materiálu – a nebo právě proto, se brzy dostavila krize ve výsledné podobě mojí výtvarné interpretace. Základní otázkou bylo, jak práci uchopit – slepou uličkou a překážkou se stal příliš osobní pohled. Lpění na detailech, přílišná popisnost, lineárnost, zahlcení, nejasnost toho, co chci sdělit, uchovat - to byly problémy, ze kterých jsem nenacházela jasné a vytříbené východisko. Hlavním konfliktem byla pouhá „dokumentární ambice“ (jednoho příběhu, jednoho stvořeného světa, jedné individuální reality, skrze kterou jsem se cítila přítomná a která mi dávala smysl) a požadavek kreativní formy, „jak z dokumentu udělat videoart“. Trpěla jsem neschopností vybrat jen zástupný fragment, nezahlcující diváka, esenci, která má však plnou schopnost výpovědi.

1.2.2. Klíčový zážitek

V souvislosti s vývojem mého přístupu ke zvolenému tématu zde musím zmínit zážitek, který měl na konečné pojetí zásadní vliv. Během podzimního plenéru na Pálavě jsem na základě velmi spontánního, ale pro mne neobyčejně silného mezilidského setkání natočila s místním starým vinařem video, dokumentující naše společné cesty krajinou. (V nich mne prováděl zásadními místy v okolí; s komentářem a zkušenostmi starousedlíka a amatérského malíře mi dával podrobný návod - co je určitě nutné namalovat a jak to namalovat.) S mojí bakalářskou prací měl tento moment společné jednak médium videa (zde jsem poprvé zkoušela točit na kameru), jednak pro mne nejdůležitější prvek setkání, vytvoření jisté formy vztahu, také zde byla určitá „citová asociace“ (tento člověk mi velmi připomínal vlastního dědu, který již nežije a který je pro mne synonymem krásných vzpomínek na rané dětství). Natočený materiál měl pro mne velkou citovou hodnotu, také jsem si na něm chtěla

vyzkoušet technické postupy zpracování videa, potřebné pro můj záměr točit s děvčaty.

O toto video jsem bohužel kompletně přišla, když jej spolužáci nedopatřením smazali. Bylo to pro mne velikým zklamáním, které mne uvedlo do opětovné a hlubší krize v pojetí mé bakalářské práce. Pochybovala jsem, zda opravdu chci pracovat s tak pomíjivým médiem, kdy ztráta dat může být vteřinovou chybou, kterou již nelze vzít zpět.

1.2.3. Východisko

Tento negativní zážitek mi paradoxně pomohl najít nový, opravdovější úhel pohledu na celé téma.

Ústředním momentem změny bylo nutné **přiznání pravé motivace**, kterou byla jistá **NOSTALGIE**.

Pochyby mne přinutily obrátit pozornost na sebe – namísto zkoumání vývoje dětství a dospívání – jsem si chtěla zodpovědět, co mne vlastně nutí hledat své téma hluboko v minulosti, proč mám tendenci se vracet a jaký smysl pro mne příběh má.

Nostalgie je zde **pradávnou touhou člověka zvěčňovat, zachytit moment v čase, uchovat jméno, tvar**. Každý máme v pomyslném šuplíku svou hromádku milostných dopisů, album fotografií svých dětí, uloženou esemesku, vstupenku na koncert nebo jízdenku na výjimečné místo – opatrujeme relikvie minulosti jako osobní „fetiš“.

Negativní aspekt nostalgie, jakkoli je lidem přirozená, je, že nás **odvádí od přítomnosti**.

Přílišné lpění na minulosti, určitých hodnotách, prožitcích, vztazích, které dávají našemu životu smysl nebo pevný rámec jde ruku v ruce se **strachem ze ztráty**. Pokud nepřijímáme princip pomíjivosti, trpíme. „iluzorní optikou“ dávno prožívaného štěstí nebo

intenzivního momentu se náš kontakt s přítomným okamžikem ztrácí spolu s vzhledem do jeho plnosti a významu.

Těmito úvahami jsem se dostala ke konečné variantě mého přístupu. Moje výtvarné východisko má dvě fáze.

První mne navrácí zpět do minulosti, kde vykresluji a zaznamenávám fragmenty příběhu. Ponechávám si svobodu výběru všech detailů, bez přísné selekce. Kritériem je v první řadě má vlastní citová odezva, srozumitelnost divákovi není podstatná. Tuto svobodu vnímám jako osvobozující.

Výchozí formou je jakýsi kresebný deník jako autorská kniha, pečlivě prokreslená a vlastnoručně svázaná pod vedením knihařky v knihařské dílně.

Druhá fáze by měla být **ZÁZNAMEM PROŽITKOVÉHO RITUÁLU**. Symbolicky se zde navracím k obrazům z minulosti, na kterých lpím, znovuprožívám je a následně se **odpoutávám skrze VĚDOMÝ PROCES**.

Videozáznam zde zachycuje, jak se skrze paměť knihy vracím od konce příběhu na počátek - k první nejstarší noči . Vstupuji do reality kresby a za pomoci zmizíku očišťuji jednotlivé stránky. Ponechané fragmenty symbolizují stopy, které zůstávají v paměti. Skrze ně je možné vzpomínky rekonstruovat.

Výsledkem procesu je fyzicky téměř prázdná kniha – tabula rasa - která je však nabitá energií a navrácí mne do přítomného okamžiku. **Mohu napsat první slovo nového příběhu.**

Tento proces návratu skrze obrazy je cestou od konce na nový začátek, z minulosti do přítomnosti.

Zvuková stopa proces dokresluje a dodává vzpomínce sugestivnost .

Příběh nočí, na kterém jsem byla účastná – byl stvořen skrze přirozenou dětskou imaginaci a definován skrze dětskou kresbu.

Stejně tak já se skrze médium kresby vracím na začátek, znovuprožívám obrazy, které jsou pro mne osobní a něco znamenají – a zároveň se vědomě vzdávám touhy je uchovat navždycky.

Rituálně, prožitkově oprošťuji vzpomínky od konkrétní formy a navracím je do imaginárního prostoru.

1.3. Kresebný deník jako autorská kniha

Kniha kreseb je subjektivní vzpomínkovou koláží, naší osobní mytologií. Motivy a fragmenty ňočových příběhů se prolínají s reálným prostředím, kde vznikaly. Zahrnují zde momentky společných zážitků, volné asociace a tématická propojení s mým vlastním životem, popěvky a úryvky poštovní i elektronické komunikace.

Ke kresebné interpretaci jsem zvolila jednoduchou formu inkoustové lavírované kresby. Jedním z důvodů je, že tato technika koresponduje s převážnou většinou dochovaných dětských kreseb, provedených obyčejnou propiskou na papíře v prosté barevnosti modrá a bílá. Plnicí inkoustové pero je však zároveň silným atributem a symbolem dětství – vzpomínkou na školní písanky .

Mým záměrem nebyla volná kresba. Zejména ve fotografických prepisech reality jsem se pokoušela o věrné ztvárnění se zachováním podoby a atmosféry. Fragmenty reálných především interiérových výjevů se propojují s dětskou kresebnou znakovou interpretací. V mnoha pasážích jsem si pomáhala fotografiemi upravenými ve Photoshopu, které jsem umísťovala na prosvětlovací stůl pro rozvržení hlavních kompozičních linií, ale i některých detailů (např. konkrétní charakter rukopisu...). K těmto motivům jsem nacházela paralely v textech a ilustracích a dále je volně propojovala – buď již přímo do výjevu, nebo v kresbách následujících.

Obr . 10. Vazba autorské knihy

Obr 11. Kresba

1.3.1. Konceptuální aspekt autorské knihy

Než získala autorská kniha svůj název, prošla definice pojmu komplikovaným vývojem. Označení „*artists' book*“ poprvé použila Dianne Vanderlipová (nar. 1941) v názvu výstavy v *Moore College of Art* ve Filadelfii roku 1967, český ekvivalent „*autorská kniha*“ publikoval takřka s desetiletým odstupem Jiří Valoch (1982). Přesto se názory odborníků na vymezení pojmů liší i dnes .⁴

Historie autorské knihy má dva zdroje – na jedné straně tradiční knižní prostředí a na straně druhé výtvarnou zobrazovací funkci. Z klasické knihy si kniha autorská částečně uchovala charakteristiky, které určují její formu kodexu (určenou k lineárnímu, prostorovému a časovému vnímání), strukturu a materiální kvality.

Autorská kniha však rovněž zachycuje konceptuální definici knihy v poslání primárního nosiče informací, jehož forma je podřízena obsahu (Isabele Jamesonová).⁵

1.4. Řemeslný postup vazby knihy

V této kapitole stručně popíši základní postup vazby knihy, jak jsem jej realizovala pod vedením knihařky v knihařské dílně.

Hotové kresby jsem roztřídila do složek po čtyřech až pěti dvojlistech. Lavírováním byly kresby zvlněné, proto se nejdříve nechaly vyrovnat v lisu. Narovnaný blok složek se zařiznul do požadovaného - téměř čtvercového formátu. Poté byly vytvořeny papírové předsádky, které spojují desky s knižním blokem, v jednoduché modré barvě korespondující s inkoustovou kresbou. Na bloku upevněném do svěráku jsem poté v rovnoměrných rozestupech připravila ruční pilkou zářezy pro motouzy. Navoskovanou silnou nití jsem pak předsádky a jednotlivé složky našila na motouzy. Jejich roztřepené konce jsem ve vějířcích přilepila. Hřbet sešitého knižního

---

⁴ Proksch, Nicolas, ed. *Listování*. Olomouc: Muzeum umění Olomouc, 2009. s.90

⁵ Tamtéž s. 89

bloku se opatřil lepidlem a také přilepenými textilními kapitálkami a nechal opět v lisu. Mezitím jsem si připravila lepenkové desky knihy potažené čistým bílým knihařským plátnem. Pro funkční manipulaci s knihou byla na hřbet proschlého knižního bloku přilepena papírová dutinka. Knihu jsem nakonec zavěsila do hotových desek, podlepila předsádky a nechala opět doschnout v lisu.

1.5. Inspirace a paralely

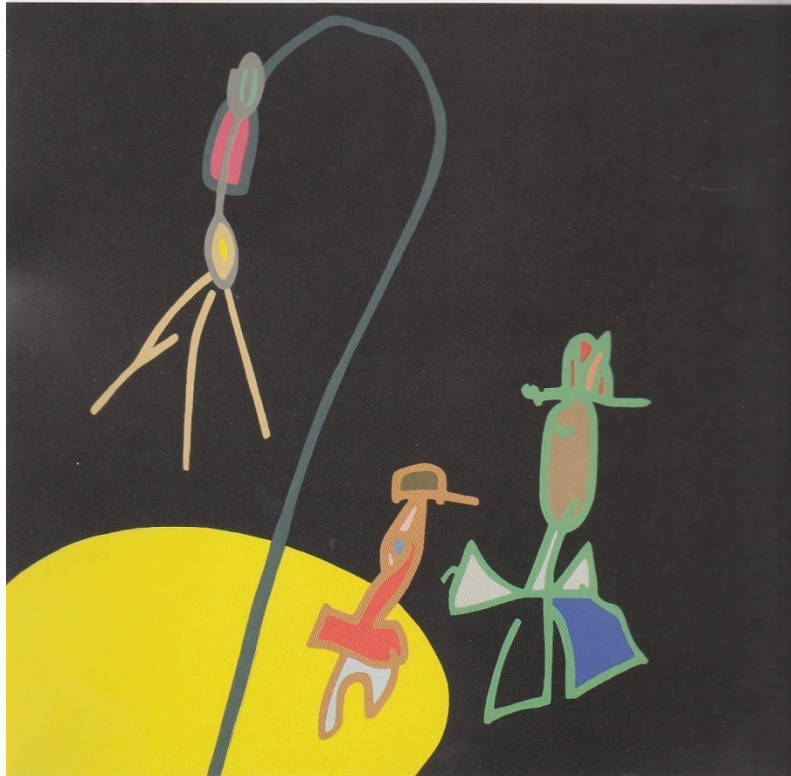
V této kapitole se věnuji příkladům z výtvarného umění, které s mým tématem ideově korespondují. V obou případech je prvořadé konceptuální východisko a jistá fascinace neškoleným a přirozeným projevem. Polarita dětství a stáří se zde setkává na poli kresebného záznamu. V obou případech je výchozí platformou vztah – otce a syna u Stanislava Diviše, vnučky a babičky u Kateřiny Šedé. V každé dvojici je jeden „laik“ a jeden „profesionál“ – umělec reaguje na formálně nezatíženou a čistou energii svého komunikačního partnera a rozvíjí ve své práci potenciál, který tento vztah nabízí.

1.5.1. Stanislav Diviš

Stanislav Diviš se v obrazovém cyklu **Dva světy** zabývá malířsky reprodukovanou dětskou kresbou. Inspirací jsou mu kresby vlastního syna Prokopa, naplněné osvobozující fantazií. Stanislav Diviš je neparafrázuje, zachovává přísně „vědecký“ styl přenosu kompozice, kterou ovšem zvětšuje a po svém výrazně koloruje. Přesnost a čistota provedení jako jeden z principů Divišovy profesionality pak přetvoří původní, mnohdy krkolomnou kresbičku ve vážné, a přitom svěží malířské dílo, za kterým cítíme vtipnost a geneticky přenosnou „dospělou“ radost z vizuální komunikace.⁶

---

⁶ Dostál, Martin, *Stanislav Diviš*, Kant, 2008. s. 178

Obr.12. Dva světy /Noční chodec/ č. 50 2001, 135 x 150 cm, acyl na plátně

Obr. 13. Dva světy č. 17 1999, 90 x 70 cm, acyl na plátně

Obr. 14.

Obr. 15. **Dva světy /Česká trojice/ č. 21** 2001, 135 x 150 cm, acyl na plátně

1.5.2. Kateřina Šedá

JE TO JEDNO - Projekt, za který brněnská výtvarnice obdržela v roce 2005 Cenu Jindřicha Chaloupeckého, je založen na vztahu skrze sdílenou kresbu, fungující zde jako most mezi generacemi. V této práci se věnuje výzkumu života své babičky. Pětasedmdesátiletou rezignovanou ženu přiměla vzpomínat na její život. Jako bývalá dlouholetá vedoucí skladu nástrojů v Domácích potřebách v Brně si pamatovala přes 500 druhů zboží, včetně jejich cen. Pod vedením své vnučky je začala kreslit a společně dokázaly najít pro babičku smysluplnou činnost. Zároveň při tom mizela její osudná věta „Je to jedno“ -, což byl také podstatný důvod celého projektu. V katalogu k tomuto projektu lze najít 176 kreseb „ze skladu“, doplněných dlouhým rozhovorem, který Kateřina Šedá se svou babičkou vedla.⁷

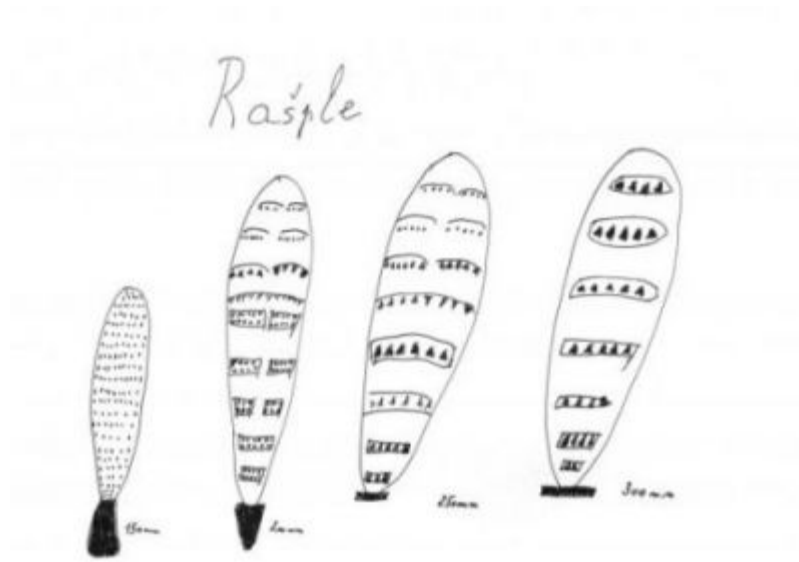
Obr. 16.

---

⁷URL: > <http://knihy.abz.cz/prodej/je-to-jedno-it-doesn-rsqo-t-matter><

Obr. 17.

Obr. 18.

2. Část druhá - VIDEO

2.1. Záznam prožitkového rituálu

Jak už jsem nastínila v kapitole 1.2.3. Východisko - druhá fáze by měla být **videozáznamem PROŽITKOVÉHO RITUÁLU**. Za pomoci zmiráku se znovu vracím k prožitým obrazům z minulosti, ke kterým mám nějaký citový vztah a symbolicky je očišťuji od konkrétní podoby. Zůstávají pouze abstraktní stopy a šmouhy, jako otisk v paměti. Tento **VĚDOMÝ PROCES je pro mne návratem do přítomnosti a vyrovnáním se s pomíjivostí forem.**

Mohu napsat první slovo nového příběhu.

Tento proces je ryze subjektivní, ale skrze identifikaci s motivací a emocemi může dojít k objektivním závěrům diváka.

K tomuto principu mám blízko již skrze svůj zájem o arteterapii, který již několik let rozvíjím. Více než společenské otázky mne zajímá jejich zdroj prožívaný individuem v jeho osobním životě. Věřím tomu, že každá změna ve společenském vědomí začíná u jednotlivce.

V literatuře je mi taktéž bližší deníková forma, introspekce. V souvislosti s tématem pomíjivosti a jistého oprošťování mi po léta zůstává v paměti literárně definovaný mechanismus, který je vlastní obecným principům duchovnosti (ať už v naší či např. východní kultuře). Zřeknutí se jako kontrast ke shromažďování a lpění zde spisovatel Milan Kundera demonstruje na příkladu rozdílných přístupů k životu v příběhu dvou sester Agnes a Laury. Nazývá ji *metodou přičítání a odečítání*:

„V našem světě, kde je den ze dne více tváří, které jsou si čím dál podobnější, to má člověk těžké, když se chce utvrdit v originálnosti svého já a přesvědčit sám sebe o jeho neopakovatelné jedinečnosti. Jsou dvě metody, jak pěstovat jedinečnost já: metoda *připočítávání* a metoda *odčítávání*. Agnes odčítává od svého já

všechno, co je vnější a vypůjčené, aby se tak přiblížila své čiré podstatě (s tím rizikem, že na konci odčítání číhá nula). Metoda Laury je právě opačná: aby se její já stalo viditelnější, zachytitelnější, uchopitelnější, objemnější, přidává k němu další a další atributy a snaží se s nimi ztotožnit (s tím rizikem, že pod připočítanými atributy se podstata já ztratí)...“⁸

2.2. Inspirace a paralely

Další příklady, kde je demonstrován proces přijmutí pomíjivosti je znám z nejrůznějších zdrojů.

Objevuje se spontánně v principech práce autorů *art brut*, kdy je mnohdy tvorba jako taková nutkavou potřebou, v níž výsledek práce není podstatný - magie tvorby v procesu je smyslem sama o sobě. Nezřídka se stává, že autor po dokončení kresby na obrovské ploše papíru gumuje nebo přemalovává a plochu papíru neustále přetváří horečnatým tvůrčím zápalem.

Tento meditativní princip procesuální malby či kresby nalezneme i ve vysokém výtvarném umění - například v tvorbě Petra, Kvíčaly nebo Václava Stratila.

Pomíjivost je základním principem *land artu*, práce v krajině. Jmenovala bych zde například Andyho Goldsworthyho, který se na ukázkách položil na zem za sněžení nebo deště (obr. 21. a 22.). Stálost nenacházíme ani v sochání ze sněhu, ledu či písku.

„Mizení“ bylo také námětem akce Sol Lewitta, kdy kreslil vodou neustále se odpařující portrét. Zde mu byla možná inspirací čínská tradice vodní kaligrafie (obr. 23. a 24.).

Posledním příkladem je buddhistický rituál sypaní filigránských písečných mandal, které jsou poté rituálně zničeny a vsypány do řeky (obr. 25., 26., 27. a 28.).

---

⁸ Kundera, Milan *Nesmrtelnost*, Brno: Atlantis, 1993 s. 104

Obr. 21. Andy Goldsworthy, TEWET TARN, CUMBRIA 5.březen 1988

Obr 22. Andy Goldsworthy, KIINAGASHIMA-CHO, JAPAN, 27. listopad 1987

Obr. 23.

Obr. 24.

Obr. 25.

Obr. 26.

Obr. 27.

Obr. 28.

ZÁVĚR:

Touto prací jsem sama pro sebe zpracovala téma, ke kterému jsem se v myšlenkách vracela přes deset let. Silné mezilidské setkání na pozadí pohádkového příběhu našlo touto formou uskutečnění ve výtvarné reflexi. I když je výsledná podoba zcela jiná, než jsem si na začátku představovala a proces hledání přístupu byl mnohdy bolestný nebo plný pochyb – nakonec se s výsledkem plně ztotožňuji.

Skrze procesualitu a pomíjivou formu jsem našla v svých očích nejpravdivější výpověď o vlastní konfrontaci s pocitem nostalgie.

Z praktického hlediska mi také vyhovovalo kombinovat tradiční kresbu a řemeslně klasickou knihu s multimediálním přesahem. Tato technická parketa mi není běžně vlastní a znamenala pro mne výzvu a novou zkušenost. Svým „staromileckým a trochu vetešnickým a antikvárním“ založením se musím vědomě udržovat v kontaktu s komunikačními médii dnešní doby.

Díky bakalářské práci jsem nejen opět více nahlédla do světa současné „generace Facebooku“ – ale také si uvědomila na obecnější a bytostnější rovině, že setkání s našimi blízkými je možné pouze v přítomném okamžiku. Limitem není fyzické odloučení, ale náš útěk do minulosti či vzdálené budoucnosti.

SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ:

Knihy:

BABYRÁDOVÁ, H. *Symbol v dětském výtvarném projevu*, Brno: Masarykova univerzita v Brně, 2004

DOLEŽAL, J. *Vazby knih*, Praha: SNTL – Nakladatelství technické literatury, 1987

DOSÁL, M. *Stanislav Diviš, Kant*, 2008 ISBN 978-80-86970-61-5

GOLDSWORTHY, A. New York: Abrams , 1990 ISBN 00-8109-3351-9

KUNDERA, M. . *Nesmrtelnost*, Brno: Atlantis, 1993 ISBN 80-7108-066-7

Katalogy:

PROKSCH N. ed. *Listování*, Olomouc: Muzeum umění Olomouc, 2009 ISBN: 978-80-87149-25-6

Internetové zdroje:

URL:<<http://knihy.abz.cz/prodej/je-to-jedno-it-doesn-rsquo-t-matter>>

URL:<<http://google.com>>

PŘÍLOHY:

Ňočové pohádky

JAK ŇOČA, KTERÁ SE VYDALA DO SVĚTA, ŠLA DO DOMORODČINY

Byl jednou jeden domeček. A v tym domečku byl tatínek ňoč. A maminka ňoča. A ti měli malou ňoču. A ta jim brzo vyrostla. Nejmenovala se vůbec nijak. Ale jednou, jak už byla velká, tak se vydala do světa. A jak tak šla k domečku, tak v tym domečku byl její kamarád pejsek. A hodovali a pili a pak šli do světa. A až byli ve světě v Domorodčině, tak tam byl strom a druhý strom. A na něm bylo takové to, na čem sedí pavijáni. A tam si sedla ňoča, která se vydala do světa. No, a právě že pejsek se jmenoval Punt'a. A protože tam bylo takové ticho, tak si pejsek stoupl vedle stromu. A tam najednou bylo vajíčko. A najednou „KŘUP“! A přišla tam Domorodcová ňoča. A řekla: „Ňo to šnad ňé! Pejšku, ňočo, která še vyd'aja do švěta! To kšupjo vajíčko domojodcový.“ No a královna se lekla. „Mě kšuplo vajíčko?“ A z toho se vylíhla malinká ňoča. A ta říkala: „Uémo, švět je hežký.“ No inu ve světě jí bylo dobře. No inu nevím, jak to dopadne, ale v Domorodčině to dopadlo takhle: Tak se dobře dívejte. Ňoča, která se vydala do světa, se tak lekla, protože tam přišel velký pták, samozřejmě i se lekl pejsek. No a ten unesl ňoču, která se vydala do světa. No a to si pěkně zahrávalo s ní a potom ji upustilo na zem. Jak ji to praštilo do ruky, tak najednou z toho celá usnula. Přišly tam ňoče a řekly: „Uémo, vžbud' še, to není nič.“ A ňoča, která se vydala do světa, se probudila. A opravdu se probudila. A bylo to rozkošné. A ňoča, která se vydala do světa, šla domů i s pejskem.

POHÁDKA O ŃOČÍCH

(do češtiny přeložila z Ńočové řeči královna)

Byl jednou jeden domeček. A v tym domečku bydlely malý Ńoče. A tak si krásný místo krásně oblíbily. Ale malá Ńoča řekla: „Mami, tati, víd'u ši d'o švěta.“ A už tedy šla. Přišla kde jsou palmy a rostou kokosy. A teďka, když už tam přišla, tak se tam najednou objevil nějaký černocho. A malá Ńoča křičela: „Uéé, pomóč, paviáň!“ A skamarádila se a šla s paviánem na čaj. Dali si Kiba Flip a potom jak to vypili, tak potom šli a malá Ńoča se rozloučila s paviánem a šla se znovu někam vydat. Najednou uviděla nějakou malou Domorodcovou Ńoču. A Ńoča rychle běžela domů ale najednou se tam objevil pejsek. Domorodcová Ńoča říká: „Šotva šem še vyjíhua ž vajíčka a moje maminka umžeua.“ A potom tam byla druhá Ńoča. A byla Domorodcová. A řekla: „Ťo je d'obué, žabyduíme še.“ Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

O KRÁLOVSTVÍ A HEZKÉ PRINCEZNĚ

(Teta Kamča hrála princeznu, Markétka hrála malinkou ňoču a draka a královnu, Terezka hrála ňoču.)

Bylo jednou jedno království a v tym království byla hezká princezna. Pani královna si na ňu dávala pozor. Veliký pozor! A jednou musela odjet k drakovi. A drak držel hezké švihadlo a švihal a švihal a chtěl, aby si hrály jeho dráčata s ní jako s panenkou. A najednou přijel za chvíli princ. A ten princ ji vezl. A na zámku měli svatbu. A najednou měli malinkou ňoču. A ta malá ňoča byla tak rozkošná, že ji všichni obdivovali. Až byla větší, tak byla princezna a tam ta princezna, kerá měla tu maličkou, tak se stala královnou. A tatínek ňoč byl zatím eště králem. A ti se měli tak dobře, až jim nikdo v životě nechtěl vůbec ubližovat. A jak už byla velká, tak se vydala do světa. A v tym světě v noci si lehla na seno. A ráno, jak se probudila, tak tam byli takoví ti s těma zatočenýma rohama (mufloni). A najednou rychle utíkala pryč, až byla v království. Nu, a to bylo všechno.

LES S VÍLOU ŃOČOU

Byl jednou jeden les. A v tym lese byla studánka. A vždycky v noci chodila víla Ńoča tancovat při měsíčku. A taky že i v potůčku. Uneslo ji to. Víte, teď vám budeme říkat – kdo co všechno hrál. Markétka vílu Ńoču, teta Kamča princeznu Ńoču, Terezka Čtyřkovou Ńoču a Kamilka malou Muchomůrku. A teď poslouchejte dobře, jak to bylo. Byl jednou jeden les a protože v něm byl potůček a byla noc, tak začala tancovat víla Ńoča. A zpívala si: „Uémo, Ńo ve kvásné, Ńakový měsíc. Ve škáve šou djahokamy kjášné jako nič.“ A protože tam rostla venku malá Muchomůrka, tak povídá: „To bývá ave kváša! Víte vy, Čtyřková Ńoča chodí v Ńoči Ńa hžiby.“ A opravdu šla. A zpívá si: „Jajaja, jajaja – kdi už Ńadi budě majá muchomůjka a víja Ńoča?“ A najednou přijel kočár a v něm seděla Ńoča princezna. Vystoupila z dveří a zeptala se Čtyřkové Ńoče: „Komu patří ten les?“ A Čtyřková Ńoča povídala: „Uémo, vy dětě Ńa Ńávštěvu?“ A protože si princezna myslela, že les patří Čtyřkové Ńoči, tak šla na Ńávštěvu. A malá Muchomůrka povídala: „Uémo, to šem aue vád'a, že pinčežŃa něví, že šem mjuvící hžib.“ Ale princezna to zaslechla, ale radši neřekla ani slovo. A tak tam víla Ńoča chodí pořád.

POHÁDKA O KRÁLOVNĚ ŃOČE A O TŘECH ŃOČÍCH JAK VYRÁBĚLY SVÍČKY

(Kdo co hraje: Markétka – Do světa, Kamilka její maminku a Terezka Čtyřkovou Ńoču.)

Bylo jednou jedno království a v něm žila Ńoča Královna. A jednou tam přišly tři Ńoče. A ty tři Ńoče neudělaly nějaký dobrý skutek. Tak jim Královna Ńoča řekla, ať mají splnit nějaký úkol – že jí mají ušít nejkrásnější šaty. A oni ten dobrý skutek neudělaly. A za to je zavřela do vězení. A ona tam ta maminka Ńoča hrála na nástroj – DŘEVĚNÁČEK. A malá Do světa usínala. Ráno se probudila a byla tam i Čtyřková Ńoča. A ona se ptala: „Uémo, je Ńa záchodě vojňo?“ A ta Ńoča maminka povídá: „Možná vo.“ „Ťak děkovi.“ A Ńoča šla na záchod. A Ńoča Do světa povídá: „Mám jen tehve děník a tuhue tašku.“ A ta maminka Ńoča řekla: „Uémo, já šem jenom Ńáštvovová Ńoča.“ A ta maminka Ńoča řekla: „Ńoča Kvájovňa něchče vypňout jádio. Vá šem tu aši šama.“ A Ńa Kvájovňa Ńoča: „Ave jichve náš pušti!“ A maminka Ńoča řekne: „Míšťo aby Kvájovňa Ńoča hvála Ńa Ńáštroj, Ńak oňa ši v kvidŃu pošvouchá vádio.“ A ta malá Ńoča Do světa měla želvičku a ozdobu. A šla poprosit paní Královnu o trochu vody. A pak šli spát. A bylo ráno. A maminka Ńoča někam šla a malá Ńoča spala a v tu ránu přišel zloděj a malou Ńoču ukradl, a malá Ńoča se probudila. A zjistila, že není doma. A v tom se objevila Ńoča víla a dala jí mobil a Ńoča Do světa zavolala do Domorodčiny. Maminka Ńoča přišla domŃ a viděla, že tam Ńoča není a víla Ńoča jí dala neviditelný mobil a ona zavolala malé Ńoči. Malá Ńoča jí řekla, kde je a šli domŃ a začaly vyrábět svíčky. Až je udělaly, daly je Královně Ńoče. A ta se radovala.

Návod:

Voskové tvary roztopte nad čajovou svící a dívejte se.

Ale po roztopení svíčku sfoukněte, aby vám dŃm neshořel!!!!

O ZÁCHODOVÝCH ŇOČÍCH

Byl jednou jeden malý dům a v něm byl jen záchod a v tom záchodě bydlely záchodový ňoče. A ty záchodový ňoče se vydaly do světa. A tam byl tajný vchod a ony do něho šly a rychle spadl na zem. A ňoče přišly a byla tam baba a tam ta baba je už strkala do kotle. Ale měla baba smůlu. Protože ňoče zachránil netopýr. A z baby se udělal prach a ňoče s netopýrkem už byly doma.

KRÁLOVNA ŃOČA A TAJEMNÝ HALOWEEN

(Kdo co hraje: Královna Ńoča – Kamčíc; Čtyřková Ńoča – Terezka; Ńoča Do světa – Markétka; záchodová Ńoča – Markétka, obyčejná Ńoča – Terezka, Nástrojová Ńoča – Kamilka)

Byla jednou jedna Královna Ńoča a ta se moc bála až bude Halloween. Bojí se totiž strašidel. A když nastal Haloveen, tak tam přišla Nástrojová Ńoča a řekla: „ Uémo, dněska je hejouvín.“ A Královna Ńoča o tom nechtěla ani slyšet. Ale když záchodová Ńoča se domluvila se Čtyřkovou Ńočou a Ńočou Do světa, že postraší královnu a vyrobily bubáka. A jak tak vyráběly, najednou tam někdo tak podivně houká jako strašidlo, které houkalo. Ale najednou se utišil, sundal bílý plášť a byla to Ńoča Nástrojová. Všichni se dali do smíchu, i Královna Ńoča se smála. Ale brzy nastal večer a Královna Ńočí byla v rozpacích. A ještě více byla v rozpacích, když jí obyčejná Ńoča řekla: „ Už svyším nějaké houkání!“ Nikdo si nemyslel, že se Královna Ńoča bude tolik bát! Když záchodová Ńoča viděla, co obyčejná Ńoča říká, taky se trochu lekla. Ale najednou přiběhla Ńoča Nástrojová, chytne Ńoču záchodovou za ruku a říká: „Ńočo záchodová, mě še chče špát’ a žatím němůžu!“ A Ńoča záchodová říká: „ Ave čo byš němohva!“ „ Pvoťože Kjájovňa Ńoča še bojí a chče abych byva pjobužeňá!“ Ale v tom tam přiběhla Ńoča obyčejná a říká: „Ńa Kjájovňu pšivetěj bubák ktěvého uděvavi: Ńoča Ďo švěťa, Čtižková Ńoča a záchodová Ńoča.“

ÚŘEDNICE DRAHOMÍRA A TAJNÁ KOMŮRKA

Jednou, když byla úřednice Drahomíra zase ve svém úřednictví, za látkovou zdí bylo slyšet, jak se tam bavila nějaká noča o zvířatech ještě s druhou. Zeptala se tedy přes látkovou zeď, co to tam mají za úřednictví, že tam mají zvířata. Sice všechny z budovy úřadu znala, ale pro jistotu se zeptala. noča jí říkala: „ Ťat' o bud'ova už něpatší k úředničt'ví.“ „ A jak še k vám můžu d'ošťat'?“ „ Mušítě znát k nám tajní vchod'. Ví o náš jeň páj nočí a je t'u i jiných žvížečích úředničt'ví.“ Noču to zajímalo, hlavně kvůli tomu, že má doma fenku jojkšírského teriéra. Zeptala se Drahomíra ještě pro jistotu ředitelky úřednictví, jestli tam to úřednictví zvířat je. A ředitelka na to: „No t'o víš, t'a bud'ova už k nám něpatší a t'ak ani požádně něvím, čo t'o t'am je za úředničt'ví. Štejně jšem t'am ani dveže něviděja, být t'ebou, jači še žajímám o švou pváči a ně o jinší“ , řekla ředitelka a odešla. A proto noča našla jinší způsob, jak se do zvířecího úřednictví dostat.

Když šla jednou Drahomíra do práce, v úřednictví zvířat viděla díru. Když do ní vlezla, uviděla před sebou schody. Vyšla po nich a objevily se první dveře. Schody pořád pokračovaly. Noča na dveře zaklepala: „Ťuk, ťuk – je tam někdo?“ „ Hešjo!“ „Čo pjoším?“ „No hešjo!“ „ Aje já ho něvím!“ „ Ťak ši žajdětě d'o čt'vt'ého pat'ja pjo účt'ěňku d'v'ě“, řekla noča za dveřmi. Drahomíra chvíli za dveřima stála a pak se vydala po schodišti do čtvrtého patra. Cestou bylo i zde i jiných úřednictví. „Čo t'o je? Žákaž vštupu – očkovačí úžad'? Bj! Šňad' t'u něočkují žvížat'a! A t'adi? Žákaž vštupu o...o...o fúj! Opejační úžad'! Čo? Někd'o dě!“ A Drahomíra se rychle schovala za roh. „ Pšístě pšid't'e ňa kontjoju.“ „“ Dobže!“ , ozývalo se chodbou. Nějaká noča odcházela z veterinářskýho oddělení a nesla si obvázanýho psa. „ No t'ohve! Já už t'o pochopija! Ťadi je ňapšáno, že t'ěňhje úžad' je celý pjo žvížat'a a je t'u i vetějinážtví! Jo jo, chápu, čo je t'ěň očkovačí úžad', t'am še žeší, jaká jaša pša, jměňo a čejed' pša

byja očkováňa! Je t'u pokaždé jiné vetějinážtví - v každém pošchodí jedňo! Aháá! Ťo úředničtví dove je t'o, čo je ved'je mě ža játkovou ždí! Ááá – t'ák t'o je! Ťam še první nahjáší jměňo žvížetě, ktějé še pšihjašuje k nějakému vetějináži! Pak jměňo majitěje a jaša š čejedí! Ťo pvní úředničtví je i takové odbojné čeňtjum, kde še ňoča může pojadiť o němoči i péči o žvíže a dokonče ši tam může koupit' i knížku, jak še št'ajat' o hodně djuhů žvížat'. Ďokonče t'am ve všech paťjech mají žvejimex! Á – t'adi je djuhé paťjo. Ještě dvě paťja a jšem t'am. Ťak t'adi je tšetí paťjo a tu je koněčně čt'vt'é paťjo!“

„Ťuk t'uk.“ „Ďáje!“ „Ďobjí děň, paní úředniče, jd'u ši pjo účet d'vě.“ „Aňo, paní Geomeťová! Ťady je účet', už jšem ho vyplnija, když vím o váš vše potšebné, jen še mi poděpiště...Ťadi máte pjůpišku...“ „Ťak už jšem še vám poděpšaja. Vy o mě vítě těď hod'ně věčí?“ „Aňo. Ťaky vím, čo ště dějaja jako, a vím, jak ště našja naši škjíž, kama še jdě d'ovnitž. Já o váš vím, paní Geomeťová t'ojik, čo ošťatní, čo t'u pjačují. Ďokoňče naše šéfka, čo vám žekja t'o hešjo!“ „Hm...ňo děkuju ža účet'...a ...a... a t'o hešjo je jaké?“ „Myšidějšýju myšidějdíju!“ „Aňo, děkuji, buď'u ši t'o pamaťovat'..“

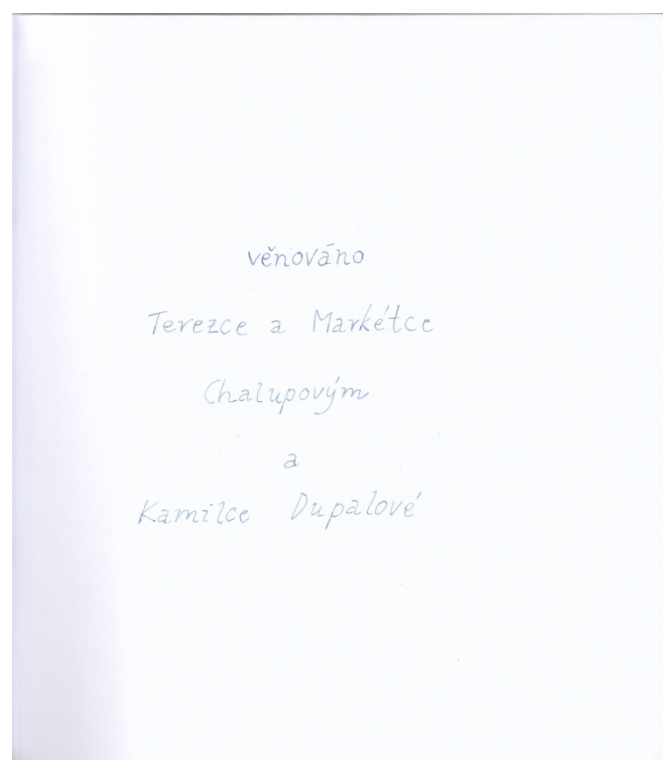
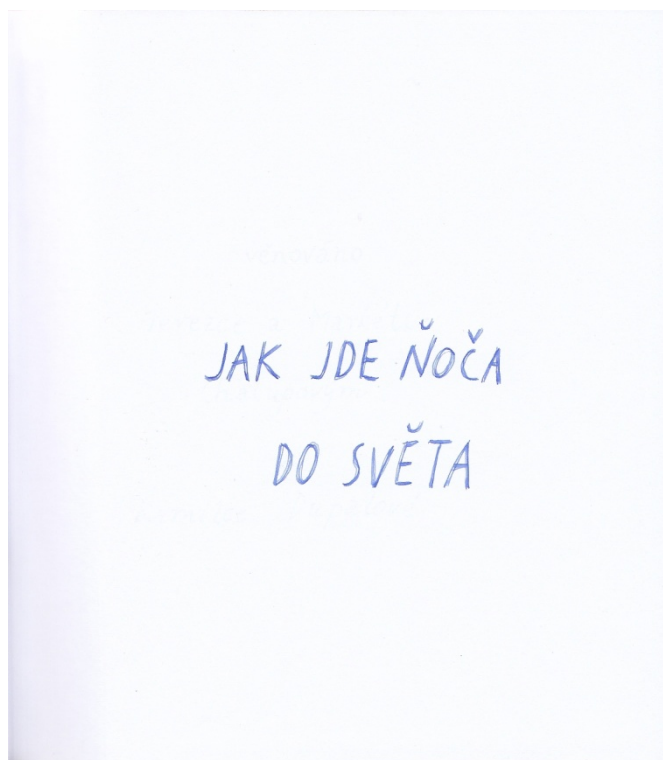
A Drahomíra seběhla se schodů až k úřednictví. „Ťuk t'uk...t'uk t'uk! Aňo, hñěď jšem u váš, počkejte ještě, paní Geomeťjová...Hešjo!“ „Myšidějšýju myšidějdíju!“ „Aňo, pouštím váš.“ A ňoča otevřela. Drahomíra byla okouzlena vším, co tam bylo. Ani nebyla překvapená, že ji šéfka zná, neboť už jí to první úřednice řekla. „Paní! Jaké vy máte vűbeč jměňo a ...“ Ťoča se otočila: „Djahomíjo! Já něvěděja, že jši t'o ti! Všichni žíkaji paní Geomeťová aje. Já jim jožuměja Geomeťjová, a t'aky jšem še pšežekja, kdiž jšem tě ošjovija pšež d'veže!“ „Och kamajád'ko má! Jaňo! Jšem t'ak jád'a, že tě vidím! Chči še odhjášit' od' Pkotini a pšihjášit' švou jojkšíjku d'o vetějináštví šem.“ „Ďobže, d'ám ti d'okjad' na pšihjášení a d'oněšeš těň d'okjad' odhjášení od Pkotini šem, aňo?“ „Ďobže.“ „A Ťadi ši vybej vetejináže.“

DIANA LEJKOVÁ patro 5
ANDĚLA TÝDNOVÁ operační patro 6
KARINA ZÁJMOVÁ patro 3
MATYLDA INSVILOVÁ operační patro 9
VILMA TICHÁ patro 8
IDA LIKNOVÁ operační patro 3
BĚLA BÍLÁ patro 2
ELENA ŠLIKÁ operační patro 5
MARIKA ČERNÁ patro 6
SVĚTLANA DIVOKÁ operační patro 8
NELA SKOČILOVÁ patro 4
LEONA SLAKALOVÁ operační patro 7
LILIANA SMRKOVÁ patro 1
ERIKA HOROVÁ operační patro 2
ANEŽKA MARKÁNSKÁ patro 7
VENDULKA RYCHLÁ operační patro 4
RŮŽENA VEKOVÁ patro 9
IRENA KLIKOVÁ operační patro 1
VIKTORIE MUSILOVÁ patro 10
VALÉRIE CHALUPOVÁ operační patro 10

PŘIHLÁŠENÍ ZVÍŘETE:

Jméno majitele: DRAHOMÍRA
Příjmení majitele: GEOMETOVÁ
Jméno psa: ČILI Rasa: JOJKŠÍR
Bývalý veterinář: MuDr. PRKOTINA
Veterinářka: KARINA ZÁJMOVÁ
Bydliště: HAVLÍČKOVA 1270, KROMĚŘÍŽ 76701
Telefon (pevná linka).....

Přílohy: Obrazová příloha autorská kniha

VĚMO

na počátku

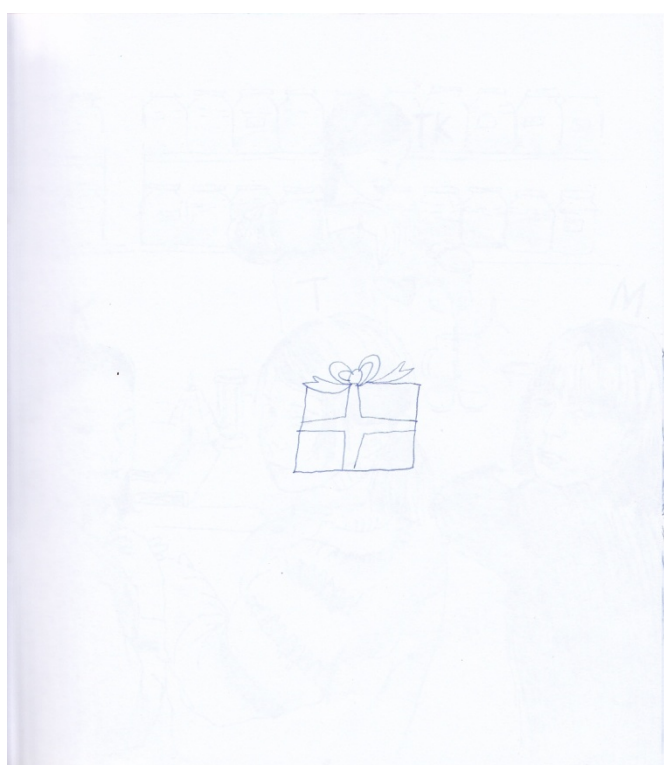
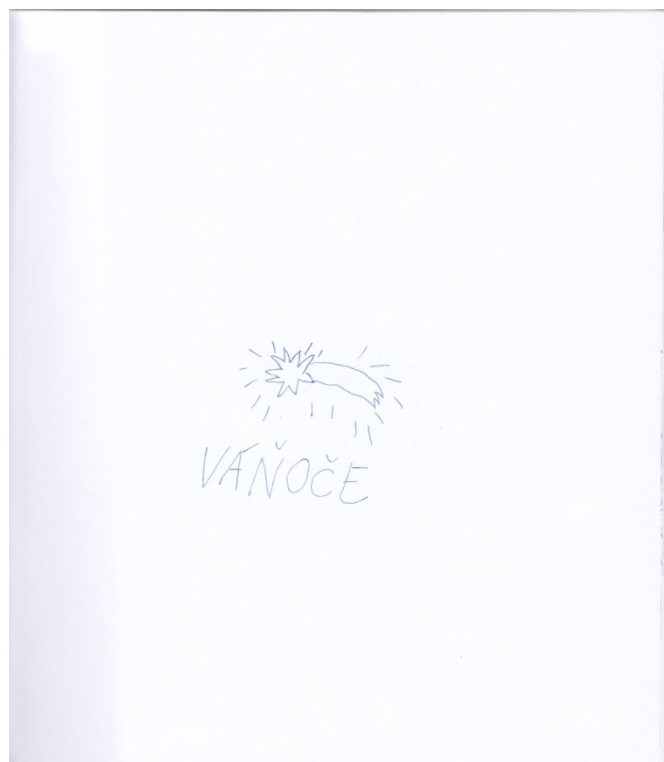
bylo šjovo ...

Byl jednou jeden domeček.
A v tym domečku byl tatínek ňoč.
A maminka ňoča.
A najednou měli malinkou ňoču.
Nejmenovala se vůbec nijak.

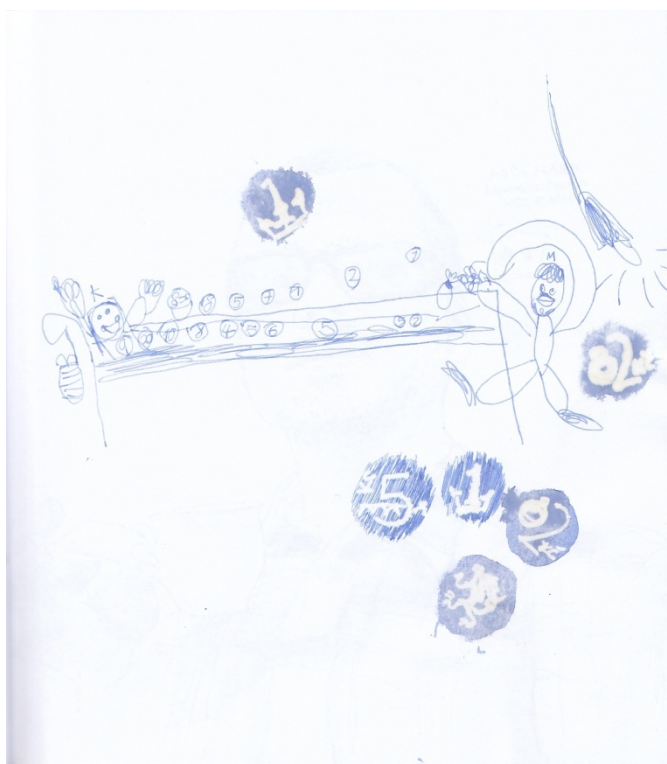

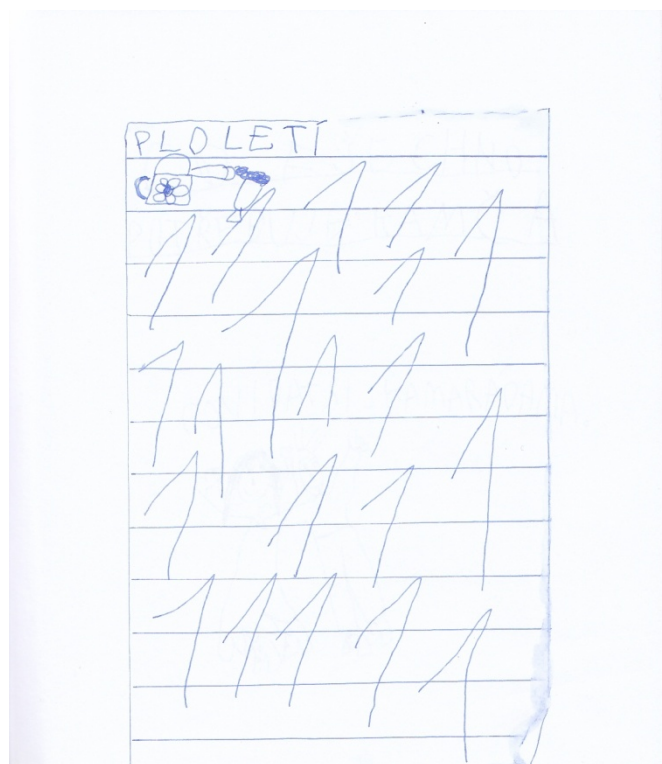

KAMČÍCI SE DO BRĚ DAŘÍ
V ČAJOVNĚ TAM ZA PULTEM
KAŽDAŇOČA SLIŠÍ DOBRĚ
ZVLÁŠTĚ ŇOČA KAŠTANOVÁ
NIKDE NENÍ CIZÍ NOVÁ.

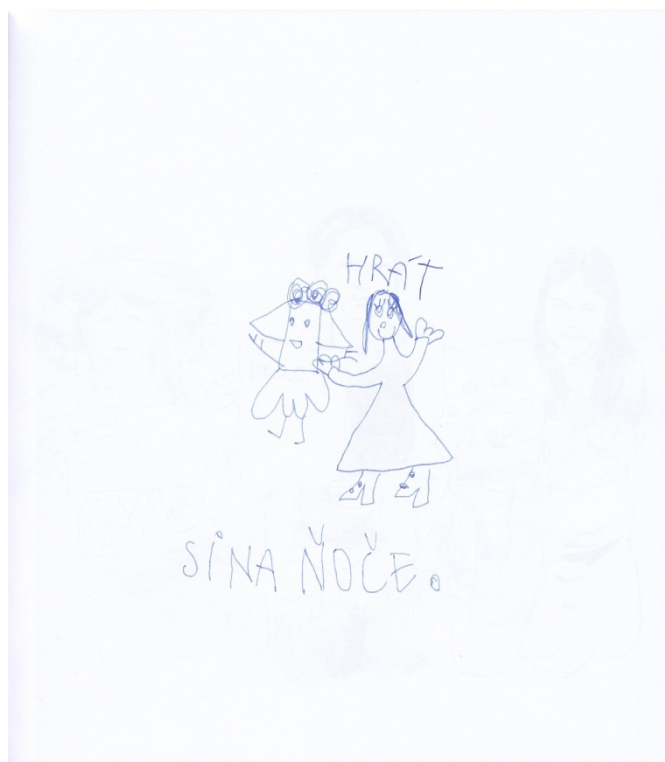

CO JE CHNO
POTŘEBUJE KAMČA

POVÍDATSI S KAMARÁDAMA.

0	1
	1
UČK MÁŠTEA	1
MALOVANÍ	1
HRAVÍ	1

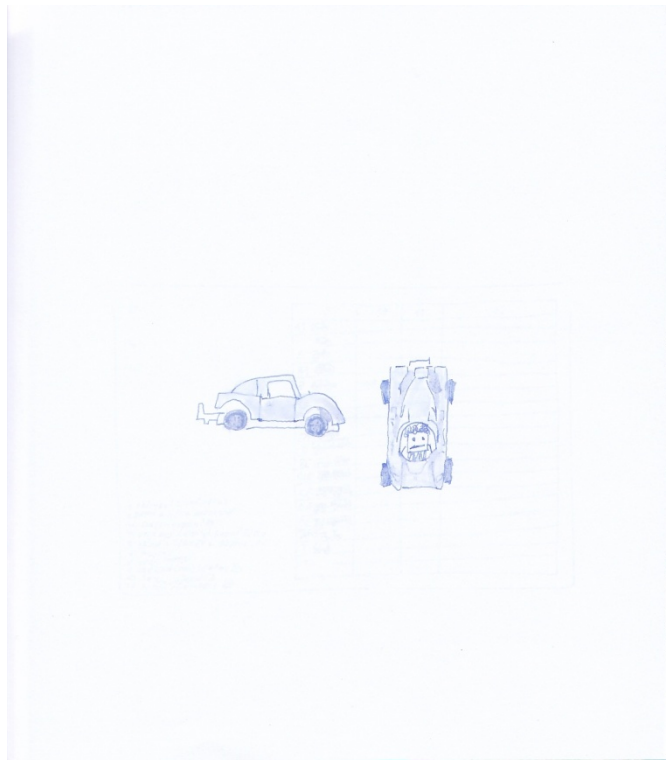

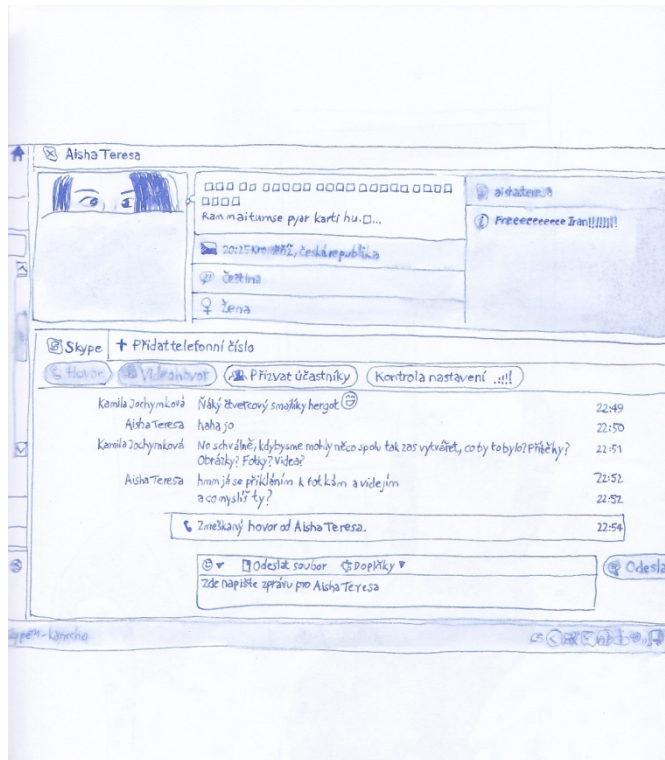

Hand-drawn table with columns labeled 9, 10, 11, and 12. The table contains handwritten entries and a list of items on the left side.

	9	10	11	12
A1	85			
A	300			
B1	200			
B	200	200		
C1	100			
C	100			
D	100			
D1	100			
D2	100			
D3	100			
D4	100			
D5	100			
D6	100			
D7	100			
D8	100			
D9	100			
D10	100			
D11	100			
D12	100			
D13	100			
D14	100			
D15	100			
D16	100			
D17	100			
D18	100			
D19	100			
D20	100			
D21	100			
D22	100			
D23	100			
D24	100			
D25	100			
D26	100			
D27	100			
D28	100			
D29	100			
D30	100			
D31	100			
D32	100			
D33	100			
D34	100			
D35	100			
D36	100			
D37	100			
D38	100			
D39	100			
D40	100			
D41	100			
D42	100			
D43	100			
D44	100			
D45	100			
D46	100			
D47	100			
D48	100			
D49	100			
D50	100			
D51	100			
D52	100			
D53	100			
D54	100			
D55	100			
D56	100			
D57	100			
D58	100			
D59	100			
D60	100			
D61	100			
D62	100			
D63	100			
D64	100			
D65	100			
D66	100			
D67	100			
D68	100			
D69	100			
D70	100			
D71	100			
D72	100			
D73	100			
D74	100			
D75	100			
D76	100			
D77	100			
D78	100			
D79	100			
D80	100			
D81	100			
D82	100			
D83	100			
D84	100			
D85	100			
D86	100			
D87	100			
D88	100			
D89	100			
D90	100			
D91	100			
D92	100			
D93	100			
D94	100			
D95	100			
D96	100			
D97	100			
D98	100			
D99	100			
D100	100			

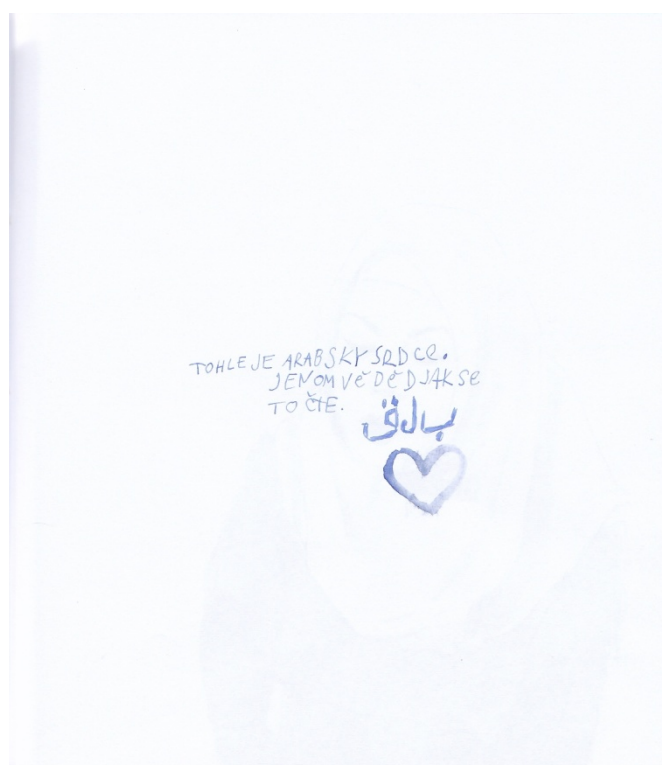
1. PÉLNEK 2. JHE'00(A)
 2. BOM a HIRU utasok
 3. CATERPILLAR 80
 4. VONALJ 1200 g/1000 g/100
 5. JELÉ a HIRU 27 g. KÖZÖNSÉG
 6. BOMPS
 7. CATERPILLAR
 8. BOMPS
 9. BOMPS
 10. BOMPS
 11. BOMPS
 12. BOMPS

Jo a Amerika je hnus hnusoucí! ?
Marbetica sedí měla ře se sam chce
odstěhovat! Ji teda jako nehodlám!
Ono to asi krosi ře se sam odstě-
hujem dle řá' x se prosí chcu
odstěhovat do Indie a nebo do
nějaké arabské země. Tělo ne-
míš kde bych se mohla naučit
arabsky ^{arab} nebo hindsky?
My totiž nezmáme asi nikoho teda

A vědycky v noci chodila Víla nočá
tancovat při měsíčku.
A taky že i v potůčku. Uneslo ji to...

TEREŽČINY SUŠENKY - KOKOSOVÉ

Nejdřív uděláme těsto, aby mohly být
do čajovny sušenky. Ale musí se to udělat
takové na sušenky těsto. A ledka do
toho dáme kokos, med a hroznky a ještě se
do toho dá od kokosu voda. A potom
se to dá do trouby a mecha se to tam asi
tak 17 minut.

MLÉKO
KOKOS 2
PP
ROHLÍK
MELOUN 40

A hodovali a pili a pak šli do světa...

Viš je so diemy! nechapu
jak Seresa musi. lelojnis
sakovyh zemi Dondie, aia
lesky zemi, rusk a rubele so
vsechno is strange! Is
is hovile! Gejni ludiv le
des ve SA! normalni se
so Seresa nechapu jak se
mi musi lileis, Pink! Ona
Šak aš si nechapu! Je
luis lelojnis sak aia
biho stylu! So rehas!
Pink is amazing! Bye bye!
PINK

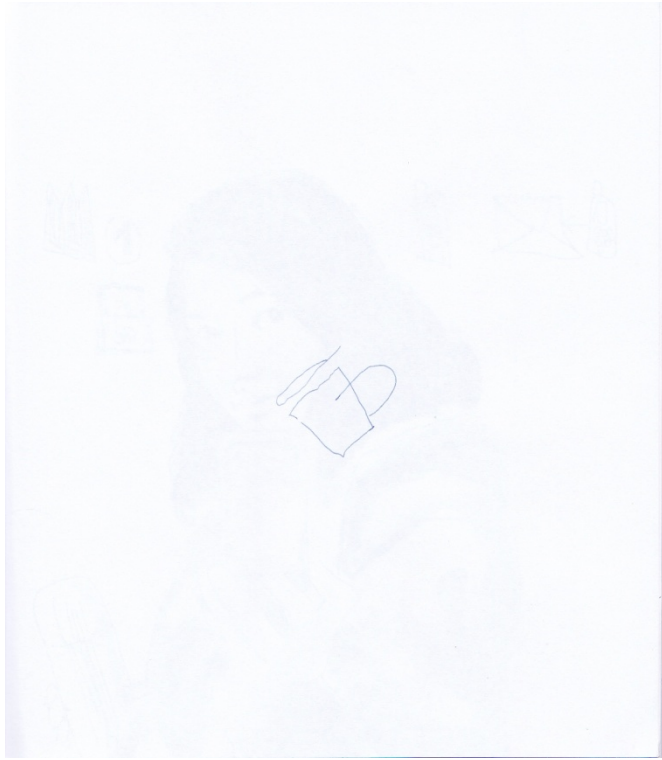

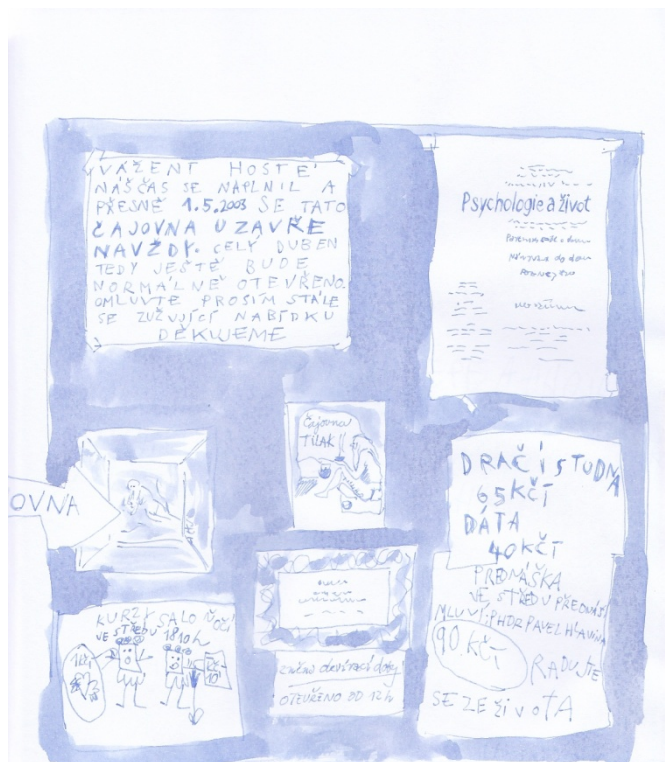
BARVINA SKODADIVNÉ STRUHY COPAK
SKLINKA COPAK HRNEK KAMĚI CZDLOU
HYM CO PEM SPÍVA KBA SNOU PISNĚKU
OMALOVANEMARNICKU

REF: UZLIKA UKAČI DRHANKA NAPOLI
ROSTE POHANKA ČERVENA FIKKA
PTSE ATISKATKO STALETISKA

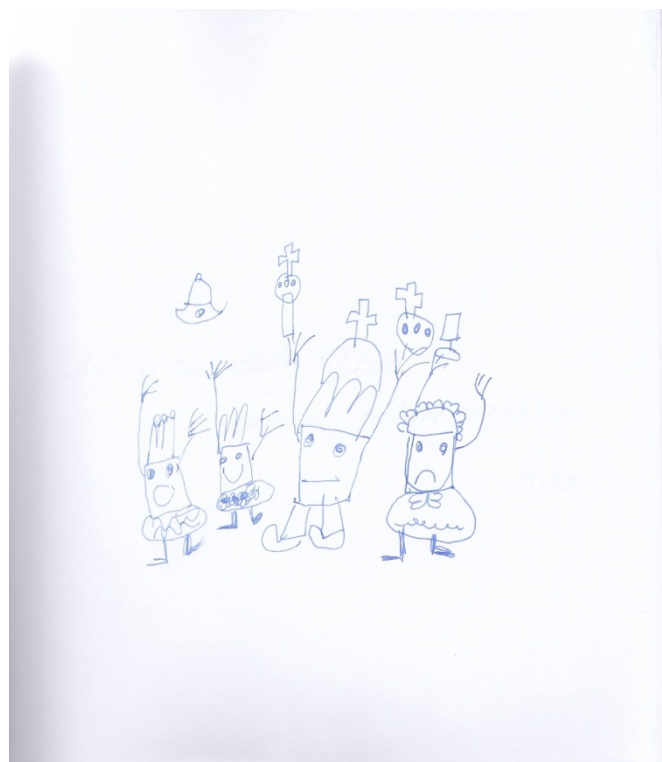
MZITIM JSEM VYZKOUSKALA
 RŮZNÉ STYL... ① SCENE
 STYL - to mi moc
 dlouho nevydrželo ②
 když mi bylo ho-
 zně, chodila jsem
 furč v černém ③
 METALOVEJ STYL!!
 a tak různě... sed
 se mi, ale hodně líbí
 INDIE a všechny ty
 arabský semě hlavení
 ten jejich styl

ČAU AHOJ ČAU VÝSKLEPE A AHOJ PÍSNE
KONEC JETE HLE PÍSNE VSMĚJ SEMALICE
TROJHELNÍKAKOSTKA DOMA JE KITKA
ROSTKA A PŠENICE NA POLI CH KVETE!

„Byl-li tu někdy někdo,
zamávej bílým mráčkem.“

MISŮ

Anotace

Jméno a příjmení:	Kamila Jochymková
Katedra:	Katedra výtvarné výchovy PdF UP
Vedoucí práce:	doc. Vladimír Havlík
Rok obhajoby:	2011

Název práce:	Jak jde ňoča do světa
Název práce v angličtině:	Ňoča Relation to the World
Anotace práce:	Moje bakalářská diplomová práce je inspirována dětskou imaginací a kresbou. Vytvářím autorskou knihu, v níž se snažím konfrontovat minulost s přítomností skrze pocit nostalgie. Tuto zkušenost dále zpracovávám pomocí akce a videa.
Klíčová slova:	Ňoča, autorská kniha, dětská kresba
Anotace práce v angličtině:	My bachelor diploma thesis is inspired by children imagination and drawing. I create artists' book where I try to confront past with presence through the nostalgia feelings. Than I process this experience by action and video.
Klíčová slova v angličtině:	Ňoča, artists' book, children drawing
Přílohy k práci:	Ňočové pohádky, obrazová příloha, CD
Rozsah práce:	70 stran
Jazyk práce:	čeština